

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΥΠΝΟΒΑΤΩΝ

Ο χειρουργός πού έφλεβοτομείτο διατελών έν ύπνοβασία ! Ο ύπνοβάτης πού χερεύει μενουέττο. Ο άββάς πούγραφε τό κήρυγμα του ένδ... κοιμέταν ! Η ύπνοβατίας πού πήγαινε τή νύχτα στη βρύση. Στην άγκαλιά ένός νέου. Τό τραγικό τέλος της.

Ο Ιστορικός Γκεράρ άναφέρει περιεργότατα πράγματα γιά κάποιον διάσημο χειρουργό του περασμένου αιώνος. Ο χειρουργός αυτός ήταν ύπνοβάτης. Σηκώνόταν, λοιπόν τήν νύχτα, καθόταν σέ μιá καρέκλα, έπερνε τά χειρουργικά εργαλεία του, και ένεργοδσε φλεβοτομήν επί του ίδιου του έαυτού του, νομίζοντας πώς φλεβοτομεί κάποιον άσθενή του. Μ' άλλους λόγους ό ύπνοβάτης έπιστήμων άνοιγε μιá φλέβα του, έπερνε αίμα, έδενε κατόπιν τό τραύμα και ξανάπερτε στό κρεβάτι του, χωρίς τήν έπομένη νά θυμάται τίποτα άπ' όσα ό ίδιος έκαμε !...

«Έγνώρισα κάποιον ύπνοβάτη—άναφέρει κάποιον ό Βολταίρος—ό όποιος σηκώνόταν τήν νύχτα, ντυνόταν... έρόχευε ένα μενουέττο, και καθόπιιν γδύνόταν, ξανάπερτε στό κρεβάτι του και έσυνέχιζε τόν ύπνο του !...»

Στην μεγάλη γαλλική «Εγναυλοπαίδια» άναφέρεται τό έξις καταπληκτικό περιστατικό ύπνοβασίας :

Πρό δύο περιόπων αιώνων έξουσε ένας νεαρός άββάς, ό όποιος ήταν ύπνοβάτης. Ο άββάς αυτός, σηκώνόταν τή νύχτα από τό κρεβάτι του, συνέπιτε τό κήρυγμα πού έπρόκειτο ν'άπαγγείλει στην εκκλησία τήν έπομένη, τό άντέγραφε καθαρά, τό ξαναδιάβριζε έπιφρόντως διάφορες διορθώσεις, συνέπιτε κατόπιιν και τήν μουσική πού θά συνόδευε τό κήρυγμα. έσημείωνε καθαρότατα τίς νότες επάνω στό πεντάγραμμο, έγραφε, χωρίς νά κάνει τό παραμικρό λάθος, τά λόγια κάτω από τίς νότες, και κατόπιιν ξανάπερτε στό κρεβάτι του και συνέχιζε τόν ύπνο του.

Τήν έπομένη, έμενε, φυσικά, κατάπληκτος όταν άντίκριζε τήν εργασία πούχε κάνει τή νύχτα έν ύπνοβασία διατελών.

Μάρτυρες του παραδόξου αυτού περιστατικού ύπνηξαν πολλοί σύγχρονοι του άββά, μεταξύ των όποιων και ό άρχιεπίσκοπος του Μπορντό.

Στά μέσα του 17ου αιώνος, μιá νεαρά ύπνοβατίας σηκώνόταν τήν νύχτα και επήγαινε στην βρύση !

Τήν έπομένη, βλέποντας τήν στάμνια της γεμάτη νερό και μη μπορώντας νά έξηγήσει πώς είχε συμβή αυτό, τό απέδιχε σέ έπέμβαση του διαβόλου !

Μιά νύχτα, ένώ πήγαινε, όποιος πάντα νά πάρη νερό, τήν παρακολούθησε κάποιος νέος και όταν έφθασαν κοντά στη βρύση, τήν έπλησιασε, και μη θέλοντας νά χάσει τήν ευκαιρία πού του παρουσιαζόταν, τήν άγκάλιασε.

Η ύπνοβατίας τότε έξυπνησε άμέσως. Και βλέποντας πώς είνε μισόγυμη στην άγκαλιά ένός ξένου, έταράχθηκε τόσο, ώστε έλαθε σνγκοπή της καρδιάς και πέθανε !...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΙΣ ΣΦΑΙΡΕΣ

Ο άκόλουθος του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου Ντε Ρουβρουά, στην πρώτη μάχη πού έλαβε μέρος έτραυματίστηκε κατά ένα πολύ περιεργο τρόπο : μιá έθνομική σφαίρα τόν πέτυχε στό λαμό, κι' άπο τότε τό κεφάλι του έλαβε μιá κλίση προς τά δεξιά. Στην έπομένη μάχη του συνέβη κάτι άκόμη πιά περιεργο : έτραυματίστηκε και πάλι στό λαμό, κατά τέτοιον τρόπο όμως, ώστε τό κεφάλι του έλαβε μιá κλίση προς άριστερά τόσο. Στην άκόλουθη τέλος μάχη, πού έλαβε μέρος, μιá τρίτη σφαίρα ή όποία τόν χτύπησε του ξανάφερε τό κεφάλι στην κανονική του θέση !...

ζουν, χάραξαν στην επιτύμβια λάχα του ένα γλυπαστικότατο έπίγραμμα. Τό τρομερό είνε πού και ή παρόδση άκόμη τόν κατεδίωκε τό φτωχό φιλόσοφο. Γιατί ένώ από τό έργο του διέσωσε :ελάχιστα ψυχονα μονάχα, τό τρομερό αυτό έπίγραμμα τό διέσωσε ολόκληρο.

Τό έπίγραμμα, άποτελούμενο από τέσσερους στίχους κατά μετάφρασην έντελώς πρόχειρη έχει ως έξις :

Γιατί ένώ ήσουν φαλακρός και γέροντας, Άρίστω, Έδωκες τό κεφάλι σου νά σοϋ τό ψηφο ό ήλιος ;... Ένώ σαν ζούσες τά ζ ε σ τ ά περισσότερο άγαπούσες Βεήκες τόν 'Αδη τόν ψυχρ ό, άλλοι ! χωρίς νά θέλεις !...

ΑΠΟ ΤΟ ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ (*)

ΤΟ ΚΟΥΤΑΒΙ

Κάποιος Βεζύρης πού είχε γιά, γεννημένο κουτάβι, σ' ένα σοφό τόν έστειλε με μήνυμα μαζί : Πάρε τό παιδί μου, στοϋ γερού μυαλού σου τό κουτάβι και κάνε μου τόν άνθρωπο, σαν άνθρωπος νά ζή.

Κάμποιους μήνες ό σοφός έβλάβη στά σωστά μ' άνοφελα στον άμυαλο μυαλό νά του φουσήη, και τού μνήα : Ο μαθητής τή ρατα του βασιά, μιá τό κουτάβι ό δάσκαλος κοντινεί νά τό ριξη...

Τι και νά πλόνης στο γυαλό εφτά φορές σκυλί ; φειραρίζο, φουαρίζο και πάλι θά στο βγάλη, και τό μουλάρι του Χριστού στη Μέκκα κι' άν σταλή, Μουλάρι σαν πώς έφυγε θέ να γυρίση πάλι :

ΤΟ ΧΑΛΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ

Ένας Δερβίσης μ' άδειανό σαν πάντα τό κειμήρι Έκλεψε κάποιον φίλου του τό πλούσιο τό χαλί. Ο δικαστής έπρόσταξε νά του κοπή τό χέρι. Κι' ό νοικοκύρης του χαλιού με πόνο του λαλεί :

«Καδή μου, τού τό χάρισα...»

«Ο Νόμος είνε Νόμος...»

Και λέει ό Δερβίσης θαρρατά : Σάν νάχης δίχρη.Και όμως Κανείς σαν θέλει τόν παρὰ του βαζουοριού νά γήη

Τό χέρι του... λές... πάει :

«Ο,τι ό Δερβίσης πειά κρατά είνε ιερό βαζουόρι.»

Ο δικαστής συχώρεσε τήν πράξη του μαζουόρη Μά με μιá κριά «Χάθηκε ό κόσμος ό μεγάλος ; Γιετί νά κλέψης φίλο σου ; Δέν έβουαζόταν κι' άλλος ;»

«Λέντι μου, τού άπήνησε μ' άντίγνομη ό Δερβίσης,

Μές τά καπάτα θάτυγε ποτέ νά τ' άπανήτης :

Σ' τό σπιτιζό του φίλου σου νά ριχίης τή ματιά σου,

Κι' άπ' τού όχτροϋ σου μαζουά τήν πόρτα πάντα [στάσου]!...

Ο ΑΜΠΑΣ

Ένας δάσκαλος επήγε ναθήν κάποιον άρχιεπίτη και τόν άρχισε μ' επάνους και με οδάζ... άραβιστί. Κι' ό άρχιεπίτης στην ώρα πρσταξ' ένα παλληκάρι τόν άμάτα του, νά τού πάρη, και νά διώξη κλοιστηδόν τόν ζευζέκην αιδόν.

Μά γυρίζοντας τόν πήραν άπ' τήν κάθε μιá γουιά τά σκυλλά ζαγριεμένα.

Έσκυψε νά πάρη πέτρα μ'άταν τέτοια παγωνιά πούσαν πέτρες και γής ένα !

«Τι καταραμένη χόρα ! Τά σκυλλά η' άπόλυσαν και τίς πέτρες κόλλησαν!»

Τ' άκουσεν ό κατεάνιος, πού εκυττούσε από ψηλά και τόν δάσκαλο φωνάζει και με γλίκια του μιλά :

«Θέλεις δόξα, θέλεις πλούτη θέλεις τό και τό ;...»

«Α μιá !...»

Δός μου πίσω τόν άμπά. Κ' είν ή χάρη ή μόνη τούτη πού ό καημένος σοϋ ζητώ Τίποτε άλλο' ευχαριστώ !...»

Από τόν καλόν μονάχα νά γυρείης καλοσύνη.

Κι' ό καζός, άν δέν σοϋ κάνει τό καζό, πολύ σοϋ δίνει!...

Μ. Άργυρόπουλος

(*) Τά τραγουδια αυτά του Πέρσου ποιητού Σααδή,τά τόσοον άριστοτεχνικά μεταφρασμένα, είχε τήν καλοσύνη νά μας τά παραχωρήση ό έκ Σιφώνης ποιητής και βουλευτής κ. Μιχ. Άργυρόπουλος. Ο κ. Άργυρόπουλος, είνε ό μόνος πού μετέφρασε έμμέτρος τόν Σααδή. Αι μεταφράσεις τους μοναδικές στο είδος τους, θά δημοσιευθούν στο «Μπουκέτο», πλην ένός μέρους πού κάρκε κατά τήν καταστροφή της πολύκαθης Σμόνης και θά έδοθοϋν κατόπιιν εις τόμον.

Ο ποιητής κ. Μ. Άργυρόπουλος